

Ἡ Μάρθα ἐσηκώθη, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς Ἑλένης βλέμμα καταφρονήσεως, καὶ μὲ ἀγανάκτησιν ἀπερίγραπτον, εἶπε·

— Κυρία! τριάκοντα χρόνους ὑπηρετῶ τὴν οἰκογένειάν σου, καὶ εἰς αὐτὴν τρεῖς λύπας ἐδοκίμασα τὸν θάνατον τῆς μάμμης σου, τὸν θάνατον τῆς μητρὸς σου, καὶ τὸ σημερινόν σου ἄτοπον φέρσιμον. Ἡ μάμμη σου μὲ ὠνόμαζε κόρην της, καὶ ἡ μήτηρ σου φίλην της, χωρὶς ἐγὼ νὰ ὑπερηφανευθῶ ποτὲ διότι ἐγνώριζα ὅτι ἦμην πτωχή· ἀλλὰ τὰς ἀγαποῦσα, τὰς ἐσεβόμην, τὰς ὑπηρετοῦσα· ἡ συνειδήσις μου μὲ λέγει ὅτι ἔκαμα τὸ χρέος μου. Σήμερον, κυρία, λέγεις ὅτι εἶμαι κλέπτρια· σὲ τὸ συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ συγχωρήσῃ καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἀμαρτίαν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃς.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου μὲ πρόσωπον εἰς ἄκρον γαληνιαῖον προσνηχῆθη, ἐφίλησε μίαν ἄκρον τοῦ νεκρικοῦ καλύμματος, ἐσηκώθη κάμνουσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐξῆλθε χωρὶς ἡ νῆα νὰ τολμήτῃ νὰ τῇ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν.

Ἡ δὲ Ἑλένη ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένη· τέλος εἶπε πρὸς τὰς γυναῖκας·

— Ἀνοίξατε τὸ φέρετρον.

Τὸ σῶμα τῆς ὀλόκληρον ἔτρεμεν, οἱ ὀδόντες τῆς συνεκρούοντο, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἦτο κάτωχρον.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀφοῦ ἔρριψαν καὶ πάλιν πρὸς ἀλλήλας τὰ βλέμματά των, ἔπιον ἀπὸ ἓν μεγάλον ποτήριον οἴνου, καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ φέρετρον.

Ἀνεσήκωσαν τὸ νεκρικὸν ἐπικάλυμμα. . .

Ἡ Ἑλένη ἐνόμισεν ὅτι ἐκινεῖτο τὸ φέρετρον, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ πλείοτερον· ἤθελε νὰ στρέψῃ ἀλλαγῶν τὰ βλέμματά της, πλὴν ἔμεινον ἀκίνητα ὡς εἰ ἐκκρῶθήσαν ἀπὸ ἀόρατον δύναμιν ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ κραβεῦσάτου.

Ὅταν ἀνεσήκωσαν τὸ κάλυμμα τοῦ φερέτρου, νεκρικοὶ σπασμοὶ ἐκλόνησαν τὸ σῶμα της.

Τέλος· αἱ οἰνοβαρεῖς γυναῖκες μόλις ἀνέσπυραν τὴν σινδόνην καὶ ἔφυγον κράζουσαι ὡς μαινάδες.

Ἡ Ἑλένη ἔβλεπεν πάντοτε ἀσκαρδαμυκτι, καὶ ἰδοὺ τί εἶδεν!

Ἡ μήτηρ της, ἣτις εἶχε σαβανωθῆ καὶ τεθῆ ἐξηπλωμένη καὶ μὲ βλέφαρα κλειστά ἐντὸς τοῦ κραβεῦσάτου, εὐρέθη γονυκλιτοῦσα καὶ προσευχομένη θεομῶς· μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐραίνετο δεομένη καὶ λέγουσα· «Συγχώρητέ την, Θεέ μου!

Ἡ Ἑλένη ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σπαραττομένη ὀλόκληρος. Τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας, οἱ σπασμοὶ ἐπανήρχοντο περιοδικῶς.

Εἶχε πάθει ἐπιληψίαν!

Μετὰ ἓν ἔτος, εἰς τὸν ἴδιον ἐκεῖνον θάλαμον ἐξετέθη καὶ δευτέρον φέρετρον. Πλησίον τοῦ φερέτρου τούτου δύο γυναῖκες προσήχοντο ὑπὲρ τῆς Ἑλένης θανατωθείσης ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τοῦ συνειδότης της, ἡ Εὐφροσύνη καὶ ἡ Μάρθα.

Ἡ Ἑλένη ὑπέπεσε βεβαίως εἰς μέγα ἀνόμημα· ἀλλὰ μετενόησε, καὶ ἄπειρον τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου.

N. P. O.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΓΥΝΗ

Ἡ πρό τιτων ἑβδομάδων ἀποθανοῦτα εἰς Οὐασιγκτῶνα κ. Μαρία Αὐγουστίνη ὑπῆρξεν ἑκτακτον φαινόμενον, ὥστε ὀλίγαι περὶ τοῦ βίου αὐτῆς σημειώσεις δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶσι μετ' ἐνδιαφέροντος:

Ἡ κυρία Αὐγουστίνη ἐφθασε μέχρι τῆς ἡλικίας 58 ἐτῶν. Κατὰ τὰ 23 ἔτη τοῦ ἐγγάμου βίου της, ἔτεκε τεσσαράκοντα τέσσαρα τέκνα, παραγαγοῦσα εἰς τὸ φῶς τρεῖς καὶ δεκάκις ἀνὰ δύο καὶ ἐξάκις ἀνὰ τρία.

Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς, Καρία καὶ Ἰωάννα ὑπῆρξαν μητέρες εὐτυχισταῶν οἰκογενειῶν. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὁμοῦ ἀπέκτησαν ἑκατὸν ἑνδεκα τέκνα.

Ἐπανερχόμενοι ὅμως εἰς τὴν κ. Αὐγουστίνην, λέγομεν ὅτι ἐγεννήθη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1823 εἰς τὴν μεσημβρινὴν Καρολίαν, οὔσα θυγάτηρ τοῦ τυπογράφου Κρίνδ. Βραδύτερον, ἐνεκατέστη εἰς τὴν Τενεσσή, ὅπου ἔλαβε σύζυγον. Μετὰ δὲ ἓν ἔτος περιόπου, μετέβη εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ὅπου ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς.

Τὸ 1842 ἔλαβε τὸ δίπλωμά της καὶ μετέλθε τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν χειρουργίαν. Ἐκραγέντος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐτάχθη πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἐνωτικῶν, ἀναχωρήσασα μετὰ τοῦ στρατεύματος τοῦ Κούμπερλανδ. Παρέσχε δὲ κατὰ τε τὰς μάχας καὶ τὰς πορείας σημαντικὰς ὑπηρεσίας. Πολλάκις συνέβη — λέγουσιν αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες — νὰ λάβῃ τετραυματισμένους στρατιώτας ἐνώπιον τοῦ πυροβολούντος ἐχθροῦ, ἢ διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτῆς διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ἐχθρῶν καὶ φίλων. Ἀλλὰ καὶ εἰς δεδομένας στιγμὰς παρέσχεν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα, μετασχοῦσα τῶν μᾶλλον παρακεκινδυνευμένων ἐπιχειρήσεων, εἰς μίαν τῶν ὁποίων ἀπόλεσε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐπληγώθη εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους. Βραδύτερον ἐτραυματίσθη ἐκ νέου. Ἀμειψθεῖσα διὰ τακτικῶν διπλώματος ἀξιωματικοῦ ἢ βραβευθεῖσα διὰ παρρησιῶν, ἐπανῆλθεν οἶκος, ἵνα θεραπεύσῃ τὸν οὐχ ἥττον ἀνδρείον σύζυγόν της, ὅστις, μαχόμενος ἐπίσης εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἐνώσεως ὡς ἀξιωματικὸς, ἔλαβε πέντε πληγὰς, καὶ ἵνα γευθῆ τοῦ ἡσυχίου οἰκογενειακοῦ βίου.

ΚΑΚΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Φιλόσοφός τις συνήντησε νεανίαν συνοδευόμενον ὑφ' ἐνὸς συντρόφου του γνωστοῦ διὰ τὴν ἐπιμεμπτον διαγωγὴν του· ὁ νεανίας ἠσχύνη διότι εἶδον αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ κακῇ συναναστροφῇ καὶ ἠρυθρίασε· «θάρρος τέκνον μου! εἶπεν αὐτῷ ὁ σοφός· ἀγαπῶ νὰ βλέπω ἐν σοὶ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς αἰδοῦς· ἀλλὰ πόσον θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ πηγαίνης μὲ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ συναναστροφή δὲν θὰ δύναται νὰ σὲ κάμῃ νὰ ἐρυθρίῃς!»